

Paul Jungels, Ghid de selecție a familiilor de albine

Generalități:

În cadrul asociațiilor de apicultori, se cere o evaluare și o apreciere uniformă a familiilor de albine. Acest lucru va fi discutat pe scurt folosind exemplul *blândeții*:

Un 6 ca notă maximă ar obține, de exemplu, "*se poate renunța la fum în timpul prelucrării*" sau "*nicio albină nu înțeapă*" sau "*nu se ridică nicio albină*", sau, sau, sau....

Pentru apicultorul practician, care lucrează cu familiile de albine în orice moment al anului și al zilei, în diferite climate și zone de cules, sistemele de clasificare fixe par adesea alienante. Este posibil să mă înșel, dar, în opinia mea, o evaluare obiectivă a familiilor de albine conform unor scheme rigide este aproape imposibil de realizat.

Condițiile în care sunt ținute familiile de albine variază mai mult decât în orice alt domeniu al agriculturii, în funcție de an, locație, microclimat, vegetație agricolă, vegetație spontană, diferențe de temperatură, condiții de sol, condiții de umiditate (care, la rândul lor, depind de vremea din anul respectiv și, de asemenea, de condițiile locale ale solului). Însă nu doar performanța este supusă acestor condiții, ci de ele depind, în mare măsură, și o serie de alte caracteristici, cum ar fi blândețea, comportamentul de roi, vitalitatea. Desigur că și vitalitatea și rezistența la boli a albinelor și a puietului sunt direct legate de aprovizionarea cu hrană (polen și nectar) din natură, precum și de condițiile climatice și de condițiile de viață.

În acest context, încercăm în cele ce urmează să facem mai ușor de înțeles întreaga practică de selecție.

1) Vitalitatea albinelor

Explicații:

Cu toate că, din punct de vedere genetic, trebuie să facem o distincție între infestarea cu boli și slăbiciunea vieții albinelor individuale ale familiei respective, bineînțeles că, în practică, ambele caracteristici sunt în mare măsură asociate. Albinele slabe din punct de vedere vital (consangvinizate) sunt deseori afectate și de boli în timpul fazei critice de primăvară, când are loc tranziția de la familia de iarnă la familia de vară. Situația este destul de diferită în ceea ce privește susceptibilitatea la virusuri. Virusurile paraliziei,

acute sau insidioase, pot ataca familiile de albine mai ales în timpul dezvoltării depline, în toiu verii. Acest lucru poate fi recunoscut din scăderea bruscă a forței familiei, de obicei după culesul timpuriu sau în timpul unui cules de pădure. Dintr-un motiv încă necunoscut, se pare că un cules de pădure favorizează infestarea cu virusuri, în special în timpul fazei de maximă expansiune a puietului. Intensitatea îngrijirii puietului scade odată cu debutul unei cules intens, familia de albine eliberând atunci un număr mai mare de albine pentru valorificarea culesului. Posibil ca aici să existe o legătură de care trebuie să se țină cont.

O nouă dimensiune a infestării virale este, de asemenea, întâlnită în legătură cu varooza. Se știe în zilele noastre că acele familii de albine netratate nu mor aproape niciodată din cauza daunelor directe provocate de acarienii Varroa, ci mai degrabă din cauza unor infecții secundare, în principal boli virale. Afectat este atât puietul, cât și albinele adulte.

Evaluare:

Se evaluează raportul dintre populația de albine și cantitatea de puiet crescut. Acest raport reprezintă o măsură a longevității albinei individuale. Se ia în considerare pierderea de albină după o perioadă intensă de valorificare a culesului, precum și capacitatea de regenerare a familiei de albine în perioada de după această fază de cules. În cazul în care există, în condiții normale, semne vizibile de boală, familia este imediat declasată. În funcție de an și de locație, trebuie să se adopte o abordare diferențiată în ceea ce privește bolile virale (locație, cules de pădure, da - nu).

În cazul în care, la sfârșitul verii/toamna, apar daune în urma unei infestări normale cu Varroa, se corectează evaluarea de vară.

Obiectiv de reproducere:

Obiectivul reproducerii este clar: familii fără semne de boală.

2) Vitalitatea puietului

Explicații:

Se afirmă adesea că un cuib de puiet compact înseamnă un puiet sănătos și vital. Acest lucru nu este însă întotdeauna valabil. Celulele de puiet bolnave sunt îndepărtate de albine, cu condiția ca familia să se comporte igienic. Acest lucru duce inevitabil la apariția unor goluri de puiet. Iar acest lucru reprezintă, de obicei, un mare avantaj, de exemplu

atunci când o familie, indiferent de motiv, intră de exemplu în contact cu sporii de locă americană.

În prim-planul multor boli vizibile ale puietului se află puietul văros, o infecție fungică, care se poate observa imediat, prin mumiile albe de pe fundul stupului și de pe urdiniș. De asemenea, apare ocazional și puietul în sac (virus), în special în cazul unei infestări ridicate cu Varroa. Nu există, de exemplu, aproape nicio familie de albine în care, în condiții extreme (de exemplu, în timpul dezvoltării de primăvară, cu reprize puternice de frig și lipsă de hrană în aprilie, sau cu alți factori de stres, cum ar fi o infestare ridicată cu Varroa sau după un cules de pădure), să nu se găsească celule individuale de puiet afectate.

Cu toate acestea, golurile de puiet nu sunt cauzate doar de boli ale puietului, ci și de consangvinizare, prin alele sexuale identice, precum și de factori letali greu de definit. Deoarece aceste două situații pot fi cu greu distinse una de cealaltă în condiții practice, pot fi incluse în evaluare doar defectele vizibile ale puietului.

Apare o problemă în ceea ce privește varooza: unul dintre cele mai utile criterii de selecție este eliminarea celulelor de puiet infestate (VSH). Acest lucru determină, de asemenea, ca fagurele cu puiet să aibă multe găuri. În consecință, infestarea cu Varroa și bolile asociate ale puietului trebuie luate și ele în considerare în evaluare, în special într-un stadiu avansat al sezonului.

Evaluare:

Prin urmare, evaluarea sistemului de cuiburi cu puiet are loc, în mod logic, din primăvară până în vară, în fazele de maximă expansiune a puietului. Cel mai mare punctaj poate fi acordat doar dacă nu sunt vizibile boli ale cuibului de puiet, chiar și în timpul fazelor critice. Declasificarea are loc imediat ce devin vizibile defecte clare ale cuibului de puiet, în timpul perioadelor de vreme și de reproducere în mod normal bune. În reproducerea pură și în consangvinizare există ocazional zone de cuiburi de puiet în care puietul dezvoltat și gata de eclozare nu este capabil să eclozeze. Și în acest caz se scade din punctaj. În mijlocul verii, când presiunea varoozei crește, evaluarea se dovedește a fi dificilă, din motivele menționate mai sus.

Obiectiv de reproducere:

La fel ca mai sus, să nu existe semne vizibile de boală a puietului. Curățarea celulelor în caz de infestare cu dăunători (Varroa).

3) Blândețe

Explicații:

În zilele noastre, blândețea este considerată, pe bună dreptate, unul dintre cele mai importante obiective de creștere. Albinele cu cea mai extremă disponibilitate de a înțeapa sunt încrucișările albinelor iberice sau sudice franceze cu Carnica (toate sunt albine europene). Rămâne de văzut dacă albinele sud-americane, așa-numitele albine ucigașe, sunt și mai dornice să înțepe.

Blândețea albinelor face munca mai ușoară. Pentru mine, blândețea, din punct de vedere genetic, este pur și simplu lipsa dorinței de a înțeapa. Din acest punct de vedere, se pune în mod natural întrebarea dacă blândețea *extremă* este compatibilă cu apărarea împotriva paraziților, de exemplu a acarienilor *Varroa*. Practica arată că albinele blânde pot fi la fel de tolerante la varooză ca și cele care înțeapă sălbatic și viceversa.

Blândețea permite o prelucrare rapidă în toate anotimpurile și rămâne obiectivul reproducerii. Dorința de urmărire, de care a dat dovadă grupul nostru primitiv de rase *Apis mellifera mellifera* din toată Europa de Vest, în special în încrucișările cu Carnica, sau așa cum se întâlnește, de exemplu, la rasele orientale, nu este tolerată la Buckfast și la încrucișările sale.

De asemenea, trebuie menționat și faptul că familiile de albine sunt supuse unor puternice fluctuații sezoniere și că reacțiile de apărare ale unei familii în fața unor perturbări sunt dependente de temperatură. Primăvara, în timpul sezonului de rapiță (sezonul de stropiri în agricultură), toate familiile de albine se comportă mai defensiv decât în toiuul verii. Același lucru este valabil și în cazul temperaturilor mai scăzute, dimineața devreme și seara la căderea nopții. Deoarece trăsătura de blândețe este foarte evidentă, obiectivul de reproducere este, de asemenea, ușor de recunoscut, realizat și menținut.

Evaluare:

Pe tot parcursul anului există o mulțime de oportunități de evaluare. Evaluările inițiale se fac aici și în fazele critice, în timpul culesului de rapiță. Acestea pot fi corectate mai târziu, în cursul anului. Există scăderi de punctaj pentru neliniștea de pe faguri în timpul prelucrării familiei, precum și pentru ridicarea nervoasă a albinelor în timpul lucrului și, bineînțeles, pentru disponibilitatea de a înțeapa. În cazul în care o familie poate fi

prelucrată rapid în timpul sezonului de stupărit, fără mască, aceasta merită o notă foarte bună.

În cazul în care familiile sunt prelucrate dimineața devreme sau, în general, pe vreme răcoroasă, trebuie să se țină seama de această circumstanță.

Obiectiv de reproducere:

Prelucrarea rapidă a familiilor în orice perioadă a anului, fără a stârni dorința albinelor de urmărire. În timpul verii, când vremea este favorabilă albinelor, trebuie să fie posibil să se renunțe la orice fel de îmbrăcăminte de protecție.

3a) Comportamentul calm pe faguri

Explicații:

În asociațiile de apicultori Carnica, comportamentul calm pe faguri este evaluată separat. Particularitatea albinelor cu origini diferite, de părăsire a fagurilor în timpul prelucrării, de a se agăța de stup, de turtele de hrănire sau pe umerașe împiedică prelucrarea familiilor. Găsirea unei regine poate fi aproape imposibilă. Diverse încrucișări, în special cele dintre Carnica și Mellifera, prezintă adesea un astfel de comportament. Originile pure anatoliene, precum și albinele pure Meda au, de asemenea, un comportament foarte agitat pe faguri. În încrucișarea cu Buckfast, această caracteristică a ambelor rase a dispărut aproape complet la F2. Deoarece blândețea și comportamentul calm pe fagure a Buckfast pot fi evidențiate foarte ușor în încrucișări, acesta este inclus în evaluarea blândeții.

În cazul în care albinele părăsesc, în timpul prelucrării, o ramă cu puiet plasată în afara stupului, primăvara se întâmplă ca puietul aflat în anumite stadii de dezvoltare să răcească, iar ca urmare a acestui "factor de stres" să apară ulterior puietul văros.

Obiectiv de reproducere:

O dorință de a rămâne pe fagure este adesea însoțită de propolizarea exagerată a albinelor de fagure. În acest caz, îndepărtarea albinelor este aproape imposibilă. Comportamentul calm pe faguri este de dorit, propolizarea exagerată mai puțin. O diferențiere în acest sens este de dorit.

4) Instinctul scăzut de roire

Explicații:

În afară de randament, nicio altă trăsătură comportamentală nu variază atât de mult de la un an la altul ca și comportamentul de roi. Expriarea acestui instinct natural, care este foarte ereditar, depinde de evoluția primăverii, în funcție de condițiile meteorologice, de forța familiei, de oferta locală de cules, de modul în care sunt exploatați stupii și multe altele. Cu toate acestea, înclinația de a roi a unei familii de albine nu include caracteristici cuantificabile, așa cum se arată uneori. Prin urmare, nu poate fi luat pur și simplu ca parametru numărul de celule regină dintr-un anumit sezon. Mai degrabă, este vorba de starea generală a familiei de albine atunci apare dispoziția de roire. Familiile cu înclinație mare de roire produc adesea doar câteva celule-botci, 10 sau 15, dar în același timp intră în frigurile roitului. În timpul acestei faze letargice, familia de albine oprește aproape toate activitățile, cum ar fi colectarea nectarului, îngrijirea puietului, activitățile de construcție etc. Astfel de familii pot fi oprite de la roire, de fapt, doar prin îndepărtarea reginei din stup (stup intermediar, orfanizare etc.). În afară de munca pe care o presupune roirea, se pierde culesul timpuriu, iar la culesurile următoare, familia nu mai are, de obicei, forța necesară pentru a obține rezultate bune.

În principiu, avem următoarele indicații:

• Eteroză și vitalitate excesivă a albinei individuale merg adesea mână în mână cu un impuls sporit de roire, dar nu întotdeauna.

• În cazul consangvinizării, instinctul de roire dispare adesea complet. Dacă rasa este înclinată spre roire, acest instinct este imediat prezent din nou la încrucișarea F1.

• În mod evident, familiile fertile sunt mai ușor de gestionat, probabil pentru că au un potențial mai flexibil de îngrijire a puietului și, prin urmare, ating mai târziu limitele capacităților lor biologice.

• Apariția chiar și a unui mic cules de pădure (neobservat!) pune capăt brusc oricărei stări de roire (ceea ce duce foarte des la interpretări greșite în evaluare!).

• Familiile considerate a avea instinct scăzut de roire în Austria sau în sudul Germaniei pot prezenta un comportament absolut opus în altă parte (în stupii cu utilizare intensivă a culesului). Această afirmație este valabilă pentru toate rasele de albine.

Evaluare:

Famiiliile care nu dau semne de roire sau care dau semne ne semnificative de roire pot fi clasificate doar ca fiind bune și foarte bune. Cu toate acestea, diferențierea corectă este posibilă doar în anii cu o nevoie crescută de a roi, deoarece atunci devin clar vizibile toate variantele și stadiile. În anii cu nevoie mică sau aproape fără nevoie de roire, famiiliile care prezintă totuși tendințe clare pe o perioadă mai lungă de timp sunt declasificate. Astfel, acestea sunt eliminate de la reproducere.

Altfel decât în cazul altor caracteristici, aici trebuie să se facă distincția între diferitele situații. Trebuie luată în calcul situația generală a zonei și, eventual, a întregii regiuni, pentru a putea trage concluzii pentru fiecare familie în parte. În mod evident, instinctul de roire joacă un rol mult mai mic în țările sudice decât în regiunile nordice și în lanțurile muntoase medii.

Obiectiv de reproducere:

Instinctul de reproducere (instinctul de roire în cazul albinelor) este un instinct primar al oricărei ființe vii. Oprirea acestuia ar fi nenaturală și este probabil imposibilă. Obiectivul de reproducere este acela de a face ca instinctul de roire să fie ușor de controlat, fără a fi nevoie de micșorarea și regrouparea cuibului de puiet. Nu este permisă apariția frigurilor roitului în famiili.

5) Fertilitatea

Explicații:

Fertilitatea, care se referă la cantitatea de puiet crescut, rezultă din interacțiunea dintre capacitatea de depunere a ouălor de către regină și disponibilitatea de îngrijire a albinelor-doici. Este un parametru indirect de performanță pentru familia de albine, deoarece determină în mare măsură, împreună cu vitalitatea și longevitatea albinelor individuale, puterea familiei. Famiiliile puternice tind să producă mai multă miere, sunt mai ușor de îngrijit (deoarece nu sunt sensibile la stres) și oferă apicultorului mai multe posibilități de gestionare a familiei. Ultrafertilitatea înseamnă foarte des o viață scurtă a albinei individuale, dar nu întotdeauna (Fratele Adam). Neclar este momentan răspunsul la întrebarea dacă famiiliile foarte fertile pot face față acarienilor Varroa, deoarece în astfel de famiilii crește rulajul de puiet, pe care se bazează acarienii Varroa pentru reproducerea lor. Acest lucru se reflectă într-o infestare mai mare a famiiliilor puternice. Pe de altă parte, aceste famiilii pot tolera mult mai mulți acarieni decât famiiliile slabe și au, în plus, o capacitate de regenerare mai bună. Prin urmare, durata de reproducere a

unei familii pare să fie mai importantă. Este important să existe o pauză de creștere a puietului cât mai lungă posibil în timpul toamnei și a iernii.

Evaluare:

Trebuie să se evalueze atât numărul de rame de puiet, cât și extinderea zonelor de puiet de pe faguri în sine. Punctajul cel mai mare se acordă familiilor în care expansiunea puietului în mai/iunie atinge 9 până la 10 faguri Dadant și al căror cuib de puiet este doar în mod ne semnificativ îngustat de depozitele de miere în această perioadă. Acesta din urmă depinde, bineînțeles, de cules. În plus, menținerea maximului puietului este inclusă în evaluare. Prin urmare, corecțiile la valorile înregistrate în mai/iunie sunt adesea efectuate în iulie.

Obiectiv de reproducere:

Obiectivul de reproducere este un compromis între o fertilitate suficientă și o serie de alți factori, cum ar fi longevitatea albinei individuale, ritmul de creștere a puietului și toleranța la Varroa, care determină cursul dezvoltării, precum și performanța familiei, care sunt în interacțiune cu fertilitatea. Familiile fertile sunt, de obicei, mai ușor de controlat și de gestionat. Ele oferă apicultorului oportunități mai bune și sunt mai productive.

6) Culesul de primăvară și de vară

Explicații:

Randamentul reflectă – dacă natura cooperează – interacțiunea tuturor factorilor legați de performanță. Productivitatea în sine nu este o componentă care poate fi influențată direct prin apicultură. Mai degrabă, trebuie să ne bazăm pe parametrii indirecti. În secțiunile anterioare au fost deja menționați factorii esențiali, cum ar fi rezistența la boli, vitalitatea, inerția roiului și, mai presus de toate, fertilitatea. La aceștia se adaugă, bineînțeles, caracteristicile mai greu de definit, cum ar fi sânguința și ingeniozitatea albinelor culegătoare, precum și puterea lor de zbor. Totuși, în cele din urmă, acestea fac diferența când e vorba de randament, în special în timpul culesului de vară.

Evaluare:

Randamentele pot fi măsurate cu precizie, dar nu pot fi transferate de la o locație la alta, nici măcar la câțiva kilometri distanță. Mediile pe locații ar fi soluția. Cu toate acestea, o locație este cu greu reprezentativă pentru materialul reproducător al stupinei sau al grupului de reproducători, dacă are doar câteva familii. Trei familii întâmplător slabe într-o locație fac ca mediocritatea să devină valoare maximă și invers. Pentru ca un calcul al mediei unei locații să aibă sens, ar fi nevoie de 30 până la 40 de familii pentru fiecare bază de calcul (în acest caz, locație).

Mai interesante sunt mediile de grup pentru toate locațiile. Acestea ar trebui, de asemenea, să fie calculate.

În practică, 8 până la 12 familii oferă o imagine de ansamblu a condițiilor unei locații. De regulă, se conturează următoarea imagine: 1 sau 2 familii se evidențiază clar, primesc o notă bună/foarte bună. Familiile care sunt în mod clar în scădere sunt retrogradate. Restul reprezintă media. Datele sunt colectate la fiecare cules.

Obiectiv de reproducere:

Obiectivul de reproducere nu are nevoie de nicio interpretare. Chiar și din punct de vedere ecologic, nu există nicio obiecție justificată față de performanța maximă a familiilor de albine. Performanța ridicată a familiilor de albine reprezintă "*interacțiunea armonioasă a tuturor elementelor legate de performanță*" (Fratele Adam), inclusiv cea a plantelor folosite pentru cules și a condițiilor climatice. Cu toate acestea, obiectivul de creștere nu este unilateral atingerea performanței maxime absolute, ci volumul de muncă și timpul necesar pentru fiecare familie determină performanța operațională reală. Exemplu concret: Capacitatea unei stupine este determinată în mod decisiv de vârful de lucru, cauzat de comportamentul de roi al familiilor. În cazul în care performanța maximă, de exemplu din cauza vitalității excesive a albinelor individuale, este cuplată cu o dinamică de roire imposibil de gestionat, aceasta se poate dovedi a fi neeconomică. În afară de volumul de muncă imposibil de gestionat, frigurile roitului pot provoca, de asemenea, pierderi considerabile de randament în momentul decisiv. Acest lucru este valabil chiar dacă astfel de familii, după intervenții intensive în muncă, pot avea producții maxime în culesurile târzii.

7) Clăditul aiurea a fagurilor

Explicații:

Tendința de a stabiliza toți fagurii din cavitatea cuibului prin punți de ceară are justificarea sa în natură. În stupii moderni este însă superfluă, îngreunează munca și duce la strivirea multor albine. Această caracteristică iritantă poate fi relativ ușor eliminată printr-o selecție consecventă. În cazul încrucișărilor și al împerecherii necontrolate în locații, ea se pierde însă rapid. În cazul în care familiile sunt lipsite de spațiu în timpul unui cules bun, toate albinele vor construi în mod natural în orice spațiu liber și vor umple fagurii cu nectar. Această construcție de urgență și tendința de construcție obstrucționantă spontană nu trebuie confundate.

Evaluare:

Pentru o evaluare corectă, aceasta nu este indicat să fie făcută în timpul unui cules maxim, ci mai degrabă în timpul unui cules moderat și în timpul perioadelor fără cules. Cele mai mari note se acordă familiilor care, în ciuda unui cules bun, nu construiesc punți de ceară pe grațiile Hahnemann și aproape deloc între magaziile de miere. Sunt declassate familiile care, în ciuda spațiului suficient și a posibilităților de construcție și aparent fără motiv, acoperă cu punți de ceară grațiile Hahnemann și spațiile dintre faguri.

Obiectiv de reproducere:

Familiile care, în cazul unui design corect al stupului, nu construiesc faguri aiurea pe grațiile Hahnemann și între magazii, nu numai că pot fi procesate rapid, dar, de asemenea, se elimină complet strivirea supărătoare a albinelor, reprobabilă din punct de vedere etic și estetic. Tulpina Buckfast este singura tulpină cunoscută de albine în care există o selecție în ceea ce privește această caracteristică. Nivelul de reproducere este corespunzător ridicat în comparație cu alte rase.

8) Propolis

Explicații:

În familia de albine, propolisul este cunoscut ca având un efect de inhibare a germenilor. Este nevoie de o anumită cantitate de propolis pentru a închide părțile inaccesibile/necontrolabile ale stupului, precum și pentru a "steriliza" continui întreaga structură a fagurelui de miere. Atunci când se prelucrează familiile de albine, propolisul este supărător din cauza naturii sale lipicioase, mai ales pe vreme rece. Petele de propolis nu pot fi îndepărtate de pe haine.

Familiile de albine se comportă diferit când este vorba de colectarea propolisului. Unele rase, de exemplu cea Anatoliană, colectează cantități enorme pe tot parcursul anului. Albina neagră colectează o cantitate similară, dar numai de la sfârșitul verii încolo. Carnica tinde să folosească un amestec de ceară și propolis în timpul sezonului și propolis pur doar la sfârșitul verii.

Evaluare:

Familiile care colectează cantități mari de propolis deja înainte de pregătirea de iernare (august), primesc note mai mici. În septembrie/octombrie, când se îndepărtează jgheburile de hrănire, există o altă ocazie ideală de a compara familiile dintr-o locație.

Obiectiv de reproducere:

Suprimarea completă a instinctului de colectare a propolisului ar fi nenaturală și cu siguranță dăunătoare pentru familia de albine. În consecință, ne străduim să obținem un instinct de colectare mai degrabă reținut, care să fie aproape imperceptibil, mai ales înainte de sfârșitul sezonului. Familiile ideale îndepărtează o mare parte din propolisul de pe rame primăvara (uneori și în august) (curățarea interiorului stupului de propolis).

9) Iernarea

Explicații:

În stupina noastră, schimbarea reginelor în familiile de producție are loc în septembrie/octombrie sau în martie/aprilie. Cu toate acestea, toate reginele cu o notă peste medie rămân pentru moment în familiile productive din locații. Iernarea și dezvoltarea de primăvară sunt criteriile de selecție importante. După iernare, cele mai bune dintre aceste regine sunt aduse la standul de reproducere cu două rame de puiet și una acoperitoare, la începutul culesului timpuriu. Acolo ele servesc ca regine de prășilă.

Evaluare:

Toate familiile noastre sunt aduse la o greutate uniformă la sfârșitul lunii septembrie, cu ajutorul cântarelor. În ianuarie, se efectuează un control general al deceselor în locații. Se acordă, bineînțeles, o atenție deosebită familiilor cu potențiale regine de prășilă. La începutul primăverii, deprecierea este evaluată în comparație cu puterea familiei. Se știe că acele familii care au tendința de a se înmulți excesiv în timpul iernii își risipesc substanța familiei. Prin substanța familiei nu mă refer doar la albine, ci și la depozitele de

polen și de hrană. În cel mai bun caz, înmulțirea de iarnă poate fi însoțită de o putere crescută a familiei după iernare și de lipsă de hrană, în cel mai rău caz, însă, apar semne de boli din cauza multiplilor factori, de exemplu nosematoza (a se vedea și punctul 1, *Vitalitatea albinelor*).

Obiectiv de reproducere:

Oprirea cât mai extensivă a puietului, folosirea economică a substanței familiei în perioada inactivă. Familia să fie pregătită să primească magazia de miere la sfârșitul lunii aprilie, fără măsuri de întărire sau alte manipulări.

10) Infestarea cu Varroa

Explicații:

Cercetarea de bază privind acest parazit aduce an de an noi descoperiri. În prezent, se depun eforturi la nivel mondial pentru a crea grupuri de lucru pentru "rase cu toleranță la Varroa". Este evident că există raze de speranță. Testarea diferitelor tulpini de reproducere arată diferențe clare în ceea ce privește evoluția infestării, precum și în ceea ce privește capacitatea de supraviețuire. Dincolo de un anumit nivel de toleranță la Varroa, se pot obține progrese suplimentare în materie de ameliorare numai cu ajutorul testelor de supraviețuire.

Evaluare:

După tratamentul din luna august a fiecărui an, trebuie să se estimeze numărul acaienilor morți în mod natural și să se clasifice familiile din locație. Interesante sunt, după părerea mea, familiile care prezintă o *infestare scăzută sau doar moderată*, dar cu *un rulaj mare de puiet*. La fel de interesante sunt și familiile care, în ciuda unei presiuni mari de invazie din exterior (de la familiile netratate din vecinătate) și o *infestare ulterioară puternică*, nu prezintă semne de infecție secundară.

Dintre testele de supraviețuire inițiate în 2000, vor fi întotdeauna alese pentru reproducere reginele care supraviețuiesc fără tratament, în perfectă stare de sănătate.

Familiile de reproducere potențiale, precum și liniile de trântori pentru înseminare sunt, de asemenea, comparate între ele prin comportament igienic (hygtest). Un alt pas concret este selecția pentru VSH (Varroa Sensitive Hygienic). În special cercetătorii americani au făcut pași importanți în acest domeniu. Conform testelor și încercărilor

intensive efectuate de Fundația Arista, VSH este prezentă în multe linii Buckfast și trebuie intensificată prin selecție. Astfel că reproducerea combinată capătă aici o nouă dimensiune. Scopul este, de asemenea, de a găsi markeri genetici pentru VSH și SMR. Numai atunci, selecția albinelor rezistente va avea baza largă care este necesară, deoarece doar atunci vor putea fi testate în prealabil populații mai mari.

Obiectiv de reproducere:

Obiectivul de reproducere pe termen lung este clar: familii care să supraviețuiască fără tratament.

Observație finală:

Sper că am contribuit, prin aceste rânduri, la o mai bună înțelegere a selecției familiilor de albine. De bine, de rău va trebui să suportăm o discrepanță constantă între teorie și practică. Selecția familiilor este complexă și adesea nu este ușor de înțeles pentru necunoscători. Adevărata problemă constă în faptul că nu se poate ajunge la un standard clar în practica de selecție a familiilor de albine. Cu cât se încearcă mai mult să se înțeleagă legăturile, cu atât mai complicată și mai confuză devine problema. Chiar și dacă, așa cum este cazul aici, aspectele genetice și biogenetice ale populației și ale selecției sunt lăsate deocamdată în afara ecuației.

O selecție serioasă a reproducătorilor necesită, înainte de toate, *înregistrarea exactă a fenotipului și a condițiilor de viață* a fiecărei familii (și linii) din stupina respectivă. Acest lucru presupune, la rândul său, ca întregul efectiv să fie analizat și evaluat în mod regulat și consecvent de *către una și aceeași persoană*. Și totuși, receptivitatea umană are anumite limitări. Aceste limitări reprezintă una dintre barierele care afectează orice operațiune de reproducere gestionată în mod serios. Va trebui să ne obișnuim și cu acest fapt.

Paul Jungels, prelucrare, 26. 2. 2015

Sursa: <https://gdeb.eu/blog/2015/11/leitfaden-zur-auslese-von-bienenvoelkern/>

Traducere: Asociația Buckfast Transilvania